

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707766320/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

- EULIMENE. Nei, dit Øie skuer end Aurora!
 End din Læbe føler Zephyrs Kys,
 Og af nyligfødte Børn af Flora
 Leiet redtes, hvor du hvilte uys.
 Denne Dugg, som her dig Kinden væder,
 Det er Lunas Graad i Nattens Sal;
 Det er Jorden, som din Fod betræder,
 Moder til din Glæde og din Qval.
- PSYCHE. Ja, Erindring vender nu tilbage,
 Fylder med sin Smertesstrøm mit Bryst;
 Atter hører jeg den dybe Klage,
 Som et Echo af mit Hjertes Røst.
- AJA. Jag den mørke Skygge fra din Pandet
 Ivivl dig trøstig kun ved Haabets Barm!
 Thi en Guddom over Flodens Vande
 Bar dig, frelst fra Døden, i sin Arm.
- PSYCHE. Ak, fra Døden er jeg frelst til Smertel
 Ak, fra Undergang til Jammer kun!
 Atter sidder Pilen i mit Hjerte,
 Atter ligger Sukket paa min Mund.
- KORA. Hør mig du, hvis Øie Taaren lynger,
 Du, hvis unge Sjal er Sorgens Rov;
 Hist bag Løvet's Hegn, hvor Fuglen synger,
 Dybest inde i den dunkle Skov,
 Boer den gamle Pan, den vise Hyrde,
 Som for alle Smerter kjender Trøst;
 Han skal leite dig dit Hjertes Byrde,
 Læge med sit Fløitespil dit Bryst.
- PHANTASUS. Og igjennem Skoven skal jeg lede
 Til den glade Hyrdegud din Fod,
 Skal dig vise hver en Fuglerede,
 Hver en Muldvarp under Træets Rod.
 Alle Vete jeg i Skoven kjender,
 Ofte gik jeg paa den krumme Sti,
 Der paa Engen foran Hulen ender,
 Hvor den klare Kilde gaer forbi.
- PSYCHE. Ræk mig Haanden! jeg med dig vil følge.
- AJA. Pan, den vise, skal dig give Raad.
- PHANTASUS. Søstre, pas imens ved Havets Bølge
 Paa min Angel og min Modetraad!
 Gaer bort med Psyche.
- KORA. Nu til Arbeid atter, hvor den friske
 Bølge skummer i den dybe Strand!
 For i Havets rørte Vand at fiske,
 Atter Net og Angel ud fra Land!
 Auden Mading søtte vi paa Krogen,

Stramme Snøregarnet fast og tæt;
Kun herind, I Fisk! men ikke Nogen
Slipper ud igjen af vores Net.

NYMPHERNE.

Ja, til Arbeid atter, hvor den friske
Bølge skummer i den dybe Strand!
For i Havets rørte Vand at fiske,
Atter Net og Angel ud fra Land!

TREDIE SCENE

Tyk Skov. PHANTASUS og PSYCHE.

PSYCHE. Dybt fører du mig ind i Skoven, Lille!
Alt længe vandred vi, og tæt og tættere
Det dunkle Dække hvælves over os.

PHANTASUS.

Snart er den halve Vei tilbagelagt,
Og snart den mørke Hvælving vil fortyndes,
Og Lyset gjenner Løvet skinne frem.

PSYCHE. Men denne Stillehed skrækker — hvor er Frelse,
Hvis frem den vilde Ulv af Krattet brød?

PHANTASUS.

Stol trygt paa mig!

PSYCHE. Paa dig? — Og hvem er du,
Som, skjøndt et Barn, dog kjender ei til Frygt?

PHANTASUS.

Mit Navn er Phantassus; den gamle Nyx
I denne Skov mig fødte. Her min Vugge
Stod højt i Træets Top, af Grenen gynet.
Her lærte jeg de muntre Fugles Sprog,
Thi hver en Morgen kom de til mit Leie
Og bragte Føde mig i deres Næb.
Men da jeg større blev, jeg førtes til
Den gamle Pan, som lærte mig at tolke
Den klare Kildes Rislen og hver Susen
Af Vinden, naar den Skovens Lov bevæged.
Hos ham henleved jeg min Barndoms Dage,
Kun mine Søstre, som vi nys forlode,
Og Skovens fagre Nympher var mit Selskab;
Dog kom hver Aften i Besøg min Moder,
Som tog paa Armen mig og kjæled for mig,
Og mig fortalte tusind Eventyr.
Da hørte jeg om mine ældre Søstre,
Om Nattens mørke Døtre, om de fjerne,
Ukjendte Brødre, som jeg aldrig saae.